

Győri László

Kvíz

Könyvtári emlék

A vetélkedőn mindenki eltelt a gyönyörtől,
a rádiós fecskéként röpdösött a mikrofon előtt:
mindent bele, győzni fogunk, mi meg ő győzni fogunk
ezen a játékos nemzetközi vetélkedőn.
Fülünk hegyéig pirulunk az izgalomtól:
öt pont, kilenc, tizenöt, huszonegy
a mi javunkra, győztünk!
A taps elült, szeretettel üdvözöltük egymást,
nemes küzdelemben győzni gyönyörű, veszteni szép.
A vesztes, a cseh város, egy üveg savanyú uborkát
húzott ki puttonyából.

Kicsi háziünnepünkön aztán ittuk a lőrét, a kávé,
mustárba nyomtuk a virsli orrát, mint a kiskutyáét,
és ő, a rádiós, kitűnt közülünk szójátékaival,
néha egy-egy vállalkozó szellemű leány megmutatta neki,
merre van a WC az alagsorban,
a főnök exkluzív beszélgetésre hívta,
a takarítónő fehér kötényben ételt és italt vitt nekik,
és hozta a hírt, hogy már tegeződnek, no-no, mondják,
és egymás fülébe súgnak, ej-ej, feleli, nagy disznó vagy, te öreg.
Ezek ha összefognak a világ ellen, kő kövön nem marad.

Az üveg savanyú uborka a következő év előjele volt.

Mert akkor ismét vetélkedtünk.
Milyen játékos volt az a kvíz!
És éppen velük, északi szomszédainkkal.
A főnök exkluzív beszélgetésre hívta pártjuk főtitkárát,
amelyen aztán mégsem sikerült meggyőzni őt,
hogy jobb lesz abbahagyni kisdéd játékait,
a prágai tavaszt.
S mi átvonultunk a komáromi hídon.
A vesztes egy benzinnel önkezűleg fölgújtott halottat
nyújtott át nekünk, és akadtak ismét
vállalkozó szellemű szolgák,
akik megmutatták az alagsorban,
hogy merre van a WC.

Ahol kirókázzuk a győzelmet,
ha egyszer majd eljön az idő.

A kiskatona balladája

– Nem megyek ki, itt maradok!

– Dehogynem jössz, ki kell mennünk!

– Ha bejöttem, nem megyek ki.

– Minek neked itt rekedni?

– Ha bejöttem, itt maradok.
Ha egyszer úgy, akkor nem így.
Nem megyek ki, fáj a csizmám.

– Minek neked itt maradni?
A csizmádnak itt rohadni?
Brómot ettél, lányok várnak.
Haza mehetsz, nem jobb neked otthon?

– Ha egyszer úgy, akkor nem így,
hosszú nekem, hosszú a híd,
nem tudok én általmenni rajta.

– Ha nem lódulsz,
hadbírótság elé viszlek.
– Nem lódulok, nem megyek ki.

Édesanya fiát hívta:
– Gyere haza, édes fiam,
minek neked ott maradni,
a csizmádnak ott rohadni?

– Dehogy megyek, édesanyám,
ha egyszer úgy, akkor nem így.
Hosszú nekem, hosszú a híd,
nem megyek át rajta.

– Ne bugyborogj, tiszta lélek,
jössz te velem, kiskatona!
Adok neked kis kaszárnyát,
kicsi tankot, kis szerződést.
Hadd maradjon,
szép vezérőrnagy elvtárs!

Kis kaszárnya erdő mélyén,
árva erdő sűrűjében.

Jegyzőkönyv

Mansfeld Péter halálára

Megszűnt a nap szíve dobogni.
Beállt az este.

Intelem

Egynémely szociológusnak

Élnétek csak a kályha belsejében:
megtudnátok, hogy mi az a samott!

Lépcsőhurut

Az ember félrehallja,
annyira gyermeki,
amit a szó harangja
először ver neki.

A gyerek ugyanígy van.
Ha lépcsőhurutot
hall lázasan az ágyban,
elméjén lecsurog,

s egy zugban fönnakadva
úgy kristályosodik
ki az a szó, olyanra,
hogy rögtön földérít.

A teljes tévedése
lesz az a variáns,
ép lesz ugyan, de mégse
az igazira látsz.

Ha elmúlik a láza,
félíg emlékezik
a doktor úr szavára,
a töredékekig.

A lépcsőhurutból így
lesz lépcsőhurut,
a lépcső csak valódibb,
amelyen legurult.

Ha ezt-azt félrehallunk,
ha kitekeredik
a szó dereka, majd Jung
egy újat kanyarít.

A félreértett fákon
félrenyílt levelek.
A félreértést várom:
hogy végre értsetek.